श्रीमहाभारतं

॥ अथ शान्तिपर्व्व ॥

नारायणं नमस्कृत्य नरञ्चैव नरोत्तमं । देवीं सरस्वतीञ्चैव ततो जयमुदीरयेत् ।

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ कृतोदकास्ते सुहृदो सर्व्वेषां पाण्डुनन्दनाः । विदुरो धृतराष्ट्रश्च सर्व्वाश्च भरतस्त्रियः ।
तत्र ते सुमहात्मानो न्यवसन् पाण्डुनन्दनाः । शौचं निर्व्वर्त्तयिष्यन्तो मासमात्रं वहिः पुरात् ।
कृतोदकन्तु राजानं धर्म्मराजं युधिष्ठिरं । अभिजग्मुर्महात्मानः सिद्धा ब्रह्मर्षिसत्तमाः ।
द्वैपायनो नारदश्च देवलश्च महानृषिः । देवस्थानश्च कण्वश्च तेषां शिष्याश्च सत्तमाः ।
अन्ये च वेदविद्वांसः कृतप्रज्ञा द्विजातयः । गृहस्थाः स्नातकाः सन्तो ददृशुः कुरुसत्तमं । ५
तेऽभिगम्य महात्मानः पूजिताश्च यथाविधि । आसनेषु महार्हेषु विविशुस्ते महर्षयः ।
प्रतिगृह्य ततः पूजान्तत्कालसदृशीं तदा । पर्य्युपासन्यथान्यायं परिवार्य्य युधिष्ठिरं ।
पुण्ये भागीरथीतीरे शोकव्याकुलचेतसं । आश्वासयन्तो राजेन्द्रं विप्राः शतसहस्रशः ।
नारदस्त्वब्रवीत्काले धर्म्मपुत्त्रं युधिष्ठिरं । सम्भाष्य मुनिभिः सार्द्धं कृष्णद्वैपायनादिभिः ।
भवतो बाहुवीर्य्येण प्रसादान्माधवस्य च । जितेयमवनिः कृत्स्ना धर्म्मेणैव युधिष्ठिर । १०
दिष्ट्या मुक्तस्तु संग्रामादस्माल्लोकभयङ्करात् । क्षत्त्रधर्म्मरतश्चापि कच्चिन्मोदसि पाण्डव ।
कच्चिच्च निहतामित्रः प्रीणासि सुहृदो नृप । कच्चिच्छ्रियमिमां प्राप्य न त्वां शोकः प्रबाधते ।
॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ विजितेयं मही कृत्स्ना कृष्णबाहुबलाश्रयात् । ब्राह्मणानां प्रसादेन भीमार्जुनबलेन च ।
इदन्तु मे महत् दुःखं वर्त्तते हृदि नित्यदा । कृत्वा ज्ञातिक्षयमिमं महान्तं लोभकारितं ।
सौभद्रं द्रौपदेयांश्च घातयित्वा सुतान् प्रियान् । जयोऽयमजयाकारो भगवन् प्रतिभाति मे । १५
किन्नु वक्ष्यति वार्ष्णेयो वधूर्म्मे मधुसूदनं । द्वारकावासिनी कृष्णमितः प्रतिगतं हरिं ।
द्रौपदी हतपुत्त्रेयं कृपणा हतबान्धवा । अस्मत्प्रियहिते युक्ता भूयः पीडयतीव मां ।
इदमन्यच्च भगवन् यत्त्वां वक्ष्यामि नारद । मन्त्रसंवरणेनास्मि कुन्त्या दुःखेन योजितः ।
यः स नागायुतबलो लोकेऽप्रतिरथो रणे । सिंहदर्पगतिर्द्धीमान् घृणी दाता यतव्रतः ।